

Chizkijáš – je dobré činit dobré!

Čtení: Ef 5, 1-20

Text: 2Pa 29, 2a

Písně: 92, 192, 375, 551, 486

Milí bratři a milé sestry!

Rok 2017 je rokem světové reformace. V září bude v Ratiboři slavnostní den, kdy si budeme připomínat reformaci, ze které důsledkem toho vzešla i naše církev českobratrská evangelická. 31. října r. 1517 Martin Luther napsal 95 myšlenek, podnětů k diskuzi. Vedly se dlouhé spory a domněnky, zda je opravdu ve Witenbergu přibil na dveře chrámu. Poslední informace je taková, že tomu tak opravdu bylo. 95 tezí spatřilo světlo světa a stalo se něco úplně jiného, než očekával. Jeho snahou bylo jen začít opravdově a zcela vážně diskutovat o tom, zda papež je zcela neomylný, a zda může udělovat odpuštění hříchů a slibovat zkrácení doby v očistci. Luther říkal, že papež je omylný a nesmí si přisvojovat to, co náleží jen jednomu jedinému a to Ježíši Kristu. Jedině Kristus udílí milost odpuštění hříchů, neboť on jediný ví o každém našem poklesnutí a hříchu, a nikoli papež. Byla na něj uvalena klatba. Když neodvolá, hrozila mu smrt jako kacířovi. Před sto lety v Čechách byl ve stejné situaci Jan Hus. Také začal kázat o špatnosti prodávaných papežských odpustků. Tenkrát církev zažívá stejné poklesky, jako o sto let později v Německu. Papež se prohlašuje za neomylného, vyhláší prodej odpustků ve velkém. Historie se opakuje. To poznání, ke kterému došel Luther v r. 1517, tak to samé poznání pravdy Jana Husa stálo život. A tak jeho rozprášený popel do Rýna jakoby po celém českém království zasel reformační myšlenky, které měly být navždy s Husem zapomenuty, tak měly za následek vznik Tábora a jeho stoupenců-husitů. V Čechách nebylo napsáno 95 tezí, byly napsány pouze čtyři – tzv. čtyři artikuly pražské, které se staly programem české reformace. **První článek říká:** „aby slovo Boží bylo po celém českém království svobodně zvěstováno a kázáno, jak náš Spasitel přikazuje.“ **Druhý článek, velmi důležitý, dává důraz na to:** „aby velebná svátost těla a krve Kristovy pod oběma způsoby chleba a vína všem věrným křesťanům, jimž smrtelný hřích nepřekáží, svobodně podávána, podle ustanovení a přikázání Spasitele.“ **Třetí článek míří do řad kléru:** „že mnozí kněží a mniši světským právem panují nad velikým zbožím tělesným, proti přikázání Kristovu k veliké škodě pánům světského stavu, ... aby takovým kněžím bylo toto panování odňato, ... aby příkladně živi byli a navedeni k stavu Kristovu a apoštolskému.“ **A čtvrtý článek myslí na hřích:** „aby všichni hříchy smrtelné a zvláště zjevné

a jiní neřády zákonu Božímu odporné, byli v každém stavu stavováni a kaženy, a zlá a křivá pověst o této zemi vyčištěna byla, a tak aby se obecné dobré dělo v království a také jazyku Českému.“

A v připomínce reformace půjdeme ještě o mnoho let dál. Ocitáme se v době kolem roku 716 před Kristem. Tenkrát proběhlo něco velmi podobného reformaci, bylo to nazváno **náboženskou reformou**. Což na tu dobu bylo něco velmi nevídaného. Tu reformu měl na svědomí král Chizkijáš. Když se stal judským králem, bylo mu 25 let a panoval 29 let. A hned na začátku slyšíme: „**že činil to, co je správné v očích Hospodinových.**“ Stejně jak to činil král David. Izrael měl tři velké královské postavy: Davida – Šalomouna a Chizkijáše. Ten Chizkijáš stojí trošičku ve stínu svých velkých předchůdců. O Davidovi a Šalomounovi víme takřka vše, co o nich bylo napsáno. David kraloval 40 let, připisuje se mu rozšíření říše. Šalomoun kraloval také 40 let a zasloužil se o velkolepou stavbu Božího chrámu v Jeruzalémě a byl znám svou velikou moudrostí. Král Chizkijáš provedl náboženskou reformu. Ta spočívala v tom, že znovu otevřel dveře chrámu a tím po mnoha dlouhých letech tzv. obnovil bohoslužbu v rozsahu, která byla ještě před jejím omezením za krále Achaze. Spoléhá se na účinnou pomoc kněží a lévijců. Obnovuje společné slavení hodu beránka, do té doby slaveného jen po rodinách. Zve na slavení do Jeruzaléma také ostatní pokolení, celý severní Izrael, když je králem jen Judska. Má na mysli překonat starý rozkol a sjednotit zbytek Izraele. A čas příhodný je právě ve společném slavení hodu beránka. Chizkijáš zaujímá zvláštní a rozhodující postavení, při níž je patrná veliká radost z toho, že se může opět konat řádná bohoslužba v chrámě. Jeho aktivita v Boží věci je strhující a dokládá, že Boží přízeň se opět k Izraeli navrácí. Král Karel IV. říkal, že je přeci v zájmu každého vladaře, aby jeho země vzkvétala. Za Chizkijáše Izraelská země vzkvétala. Je také pravdou, že země byla pod neustálým nebezpečím z okolních zemí, zvláště od Asyřanů. Jeho náboženské reformy měly za následek, že se Asyřané vydali proti Judsku. Chizkijáš se připravil, po poradě dal zasypat vodní zdroje za hradbami Jeruzaléma, aby nepřítel zůstal bez vody. Vybudoval tunel, dnes znám jako Chizkijášův tunel, kterým přiváděl vodu z Gichónského pramene do města. Dal opravit hradby a vystavěl druhou hradební zeď na jihu města. Asyřané se přesto cítí velmi silní a neporazitelní. Král Chizkijáš a prorok Izajáš se modlí k Hospodinu. Jako jedněmi ústy prosí Hospodina o pomoc. Hospodin jejich modlitbu vyslyší. A v asyrském táboře začíná řídit smrt. Chizkijáš získává úctu i mezi pohany. Když Chizkijáš onemocní, Izajáš mu oznamuje slovo Hospodinovo: „Udělej pořizení o svém domu, protože zemřeš,

nebudeš žít.“ A Chizkijáš se vroucně modlí k Hospodinu, aby se rozpomenul na vše dobré, co král učinil. A Hospodin vyslyšel a přidal Chizkijášovi ještě 15 let.

Bible nám ač by se zdálo, nepodává nějaký historický popis dějin Izraele. Spíše nám nějak ukazuje, co bychom měli a co bychom rozhodně neměli činit. Může se nám zdát a můžeme mít za to, že se to Chizkijášovi vyplatilo, že dělal to, co bylo správné v očích Hospodinových. Jenže to tak není. V Bibli není místo pro žádný **kalkul**. Není tam místo pro: „něco za něco.“ Bible nám neukazuje Hospodina jako nějaký automat, že do něj vložíme minci, vypadne nám to, co chceme. Že když budeme činit to, co je správné v očích Hospodinových, Hospodin se nám za to odmění. Takto to nefunguje. A nefunguje to proto, že náš život je obtěžkán mnohými hříchy. Hospodin nás přesto, že činíme to, co je správné v jeho očích, navštěvuje mnohými trápeními a mnohými bolestmi. Král David má tolik správného za sebou, až mu to vše zatemní mozek a nechá odstranit Urijáše Chetejského z nezvladatelné touhy po jeho ženě, která mu nakonec porodí syna. To byl Davidův pád. Král Šalomoun nechá postavit výstavní chrám, jeho královská sláva vstoupá strmě vzhůru a pod vlivem z množství milenek přestane dělat to správné, co je v očích Hospodinových a páchá modloslužbu, staví posvátná návrší pohanským bohům. To mělo za následek rozdělení Izraele. Ale i Chizkijáš podléhá hříchu, ve 23 kap. čteme: *„V onech dnech Chizkjáš smrtelně onemocněl. Modlil se k Hospodinu a ten k němu promluvil a dal mu zázračné znamení. Ale Chizkijáš za prokázané dobrodiní nebyl vděčný, jeho srdce zpychlo.“* Chizkijáš se nakonec za pýchu svého srdce pokořil a Hospodinův hněv na něj nedolehl. V tomto se liší od svých, pro nás možná slavnějších, předků Davida a Šalomouna. Chizkijáš svůj život stavěl na třech pilířích a ty mu pomáhaly, aby činil to, co je správné v očích Hospodinových: **1.** - dbal na očistu chrámu a tím zároveň dbal i na čistotu duše. **2.** - dbal na konání řádné Bohoslužby a **3.** – dbal na modlitbu. A celý jeho život nepatřil nikomu jinému než Hospodinu.

Česká reformace vycházela nejen z myšlenek Jana Husa, ale také např. Jana Milíče z Kroměříže, Jakoubka ze Stříbra, Jana Rokycany, Petra Chelčického, Jeronýma Pražského a mnoho dalších. Česká reformace přiblížila evangelium na dotek obyčejným prostým lidem. Husité měli za to, že činí to, co je správné v očích Hospodinových. Činili vše pro to, aby jejich program čtyř artikul pražských byl prosazen ku prospěchu všech pro slávu Hospodinovu. Stálo jim za to bojovat a ztrácet své životy. V tomto jednání není kalkul, není zde vypočítavost, není zde něco za něco. Bible nám

ukazuje cestu do našeho srdce a určuje směr našeho života. Hospodin ve Starém zákoně promlouvá skrze proroky. V Novém zákoně promlouvá skrze svého syna. Apoštol Pavel v listu Efezkým píše o znacích nového života. My jsme četli o „čistotě.“ Jsme milované děti našeho milovaného Otce a máme následovat Jeho příkladu a žít v lásce. Tak jako Kristus miloval nás a pro nás dal sám sebe jako dar a oběť. A dokonce je tam psáno, že tato oběť je svou vůní Bohu milá. Je to vlastně přikázání lásky. Tak jako jsem já vás miloval, tak vy mějte lásku jedni k druhým. A je zapovězeno všem těm, co patří Kristu, něco takového jako je smilstvo, nezřízenost, chamtivost, vést hloupé a dvojsmyslné řeči. „**Vy máte vzdávat Bohu díky!**“ A abychom nezapomněli, tak je nám připomenuto, že žádný smilník, prostopášník, lakomec, jehož bohem jsou peníze, nemá podíl v království Kristovu a Božím. A nenechejte se svést planými a prázdnými slovy, protože by vás mohl zastihnout Boží hněv. A dávejte si pozor na to, jak žijete, abyste si počínali jako moudří a nikoli jako nemoudří. Snažte se pochopit, co je vůle Páně a zpívejte Pánu, chvalte ho celým svým srdcem a vždycky a za všechno vzdávejte díky. Nejen za to dobré, když se nám daří, ale i za to, kdy se nám nedaří, je nám zle a klesáme pod tíhou všedních dní. Toto vše nám ukazuje správný směr naší pozemské cesty. Že stojí za to takovým způsobem žít svůj život. Stojí za to, aby do našeho srdce vstoupil Kristus. Svatopluk Karásek v jedné své písni mimo jiné napsal: „*že Někdo ti ťuká na dveře, má v ruce tašku a v tý tašce flašku, chce s tebou slavit večeri, ... a že nevpustils Krista, tím dal si smrti místa...*“ A jednou se ptali Dalajlámy, aby jim řekl, které náboženství je nejlepší? Čekali, jak jim bude nějaké jmenovat a on jim odpověděl: „*takové náboženství je nejlepší, které dělá z člověka lepšího člověka.*“ Možná se i my takto ptáme, ptáme se co je na světě nejlepší udělat, aby se nám vedlo nejlíp? A zjišťujeme, že se nemáme na nic takového ptát. To nám přeci nepřísluší. Stačí jen, abychom ve svém životě **činili to, co je správné v očích Hospodinových**, a to ostatní nám bude přidáno. Amen